

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **I.P.**, zast. JUDr. Petrem Kališem, advokátem se sídlem Praha 7, Nad Královskou Oborou 11, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2010, č.j. CPR-329/ČJ-2010-9CPR-V243,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21.4.2010, č.j. CPR-329/ČJ-2010-9CPR-V243, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Petrovi Kališovi, se přiznává odměna ve výši 5.760,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorátu cizinecké policie Praha, vydanému dne 7.12.2009, pod č.j. CPPH-12508/ČJ-2009-60-KP. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní

vyhoštění a doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 3 roky, což je doba shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., byla podle § 118 odst. 1 zákona stanovena doba k vycestování z ČR do 30-ti dnů ode dne ukončení zajištění. Dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný dostatečně nezduvodnil, že správním vyhoštěním nedojde k zásahu do soukromého a rodinného života a neposoudil otázku přiměřenosti svého rozhodnutí ve vztahu k zásahu do rodinného života, v tomto ohledu porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu (nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu) a také porušil ust. § 3 správního řádu (nezjistil dostatečně skutkový stav). V žalobě se uvádí, že žalobkyně žije v manželství s občanem ČR V.P., žije v ČR od roku 1997, plynne mluví českým jazykem, a společně s manželem pečuje o jeho dvě děti. V průběhu správního řízení žalobkyně uvedla, že její vztah s panem P. trvá 4 roky a společně se starají o jeho dvě děti z předchozího manželství, tvoří tedy rodinu. Žalovaný si nezjistil, že žalobkyně žije stabilním a intenzivním rodinným životem s manželem ve společné domácnosti. Zásah do rodinného života je přitom povinen hodnotit v intencích čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. O samotný zásah, jak dovozuje judikatura Evropského soudu pro lidská práva v Štrasburku (dále jen „ESLP“), se jedná tehdy, když jde o dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji manželství, či dokonce rodinu s dětmi. Žalobkyně odkazuje na nutnost výkladu uvedeného institutu čl. 27 odst.2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 200/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 63/2006-63, 2 As 78/2006-64 a 5 As 51/2009-68.

Jednání žalobkyně nelze posuzovat jako závažné porušení veřejného pořádku, a navíc závažnost porušení veřejného pořádku není v rozhodnutí žalovaného dostatečně zdůvodněna, čímž žalovaný porušil ust. § 68 odst.3 správního řádu. s ohledem na neurčitost pojmu veřejný pořádek a jeho ohrožení, je judikaturu Evropského soudního dvora nutno vykládat tak, že se jedná o existenci skutečného a závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, a takové ohrožení musí správní orgány doložením konkrétního závažného porušení veřejného pořádku prokázat.. Žalobkyně se svým jednáním ani zdaleka nepřiblížila narušení veřejného pořádku závažným způsobem, žalobkyni kladená za vinu absence povolení k pobytu, není jednáním, které by bylo trestným činem.

Žalobkyně žádala o nařízení veřejného jednání a žádala, aby jí bylo u jednání uděleno slovo, popřípadě aby bylo uděleno slovo i jejímu manželovi.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 14.10.2010, uvedl, že důvodem vydaného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně se jako rodinný příslušník občana Evropské unie dopustila opakovaného vědomého porušení právních norem České republiky tím, že vědomě a opakovaně neoprávněně pobývala na území České republiky, čímž se dopustila zároveň maření výkonu správního rozhodnutí. Neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky bez cestovního dokladu a víza byl zhodnocen jako opakované a úmyslné porušení právních předpisů České republiky. Žalovaný ve vyjádření k žalobě pak již pouze odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že v Praze žije od roku 1997, vždy si legálně a poctivě prodlužovala vízum, v roce 2006 se seznámila s manželem a dne

11.3.2010 se vzali; žije s manželem od roku 2007 ve společné domácnosti, starají se s manželem o jeho dvě dospělé dcery a 15-ti letého syna. Žalobkyně si „nepředstavuje svůj život zvlášť“ a žádá soud, aby toto vzal v úvahu.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí soudu následující podstatné skutečnosti:

Z úředního záznamu Obvodního ředitelství police Prahy 1, místního oddělení Dejvice, sepsaného 15.6.2009 15:25 bylo zjištěno, že dne 15. června 2009 v 14:15 hod byla označena pracovníkem bezpečnostní služby obchodního domu Albert jako pachatel krádeže zboží v celkové hodnotě 39,- Kč mladá žena, která o sobě uvedla, že se jmenuje I.. T., nar. bytem P.7 ul. K. 5, jelikož nedoložila žádný doklad totožnosti bylo potřeba pro uložení blokové pokuty na místě nezaplacené ověřit totožnost, proto ji hlídka policie předvedla v 14:50 hod na místní oddělení policie Letná k zjištění totožnosti na místní oddělení policie. Totožnost nemohla být ověřena, protože paní I. uváděla o své osobě pokaždé jiné údaje. V zadržené osobě, na základě výsledků hledání v databázi daktyloskopických karet, byla zjištěna paní I. P., nar. X, bytem P. 4, ul. v L. 1/1010 národnosti Ukrajinské, která na území v době zadržení pobývá neoprávněně, zákaz pobytu od 20.2.2007 jí byl uložen v řízení vedeném pod č.j. SCPP-172/PH-OPK 3-SV-2007. Žalobkyně byla předána Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie, inspektorátu cizinecké policie Praha 8, k dalším opatřením.

Z Oznámení o zahájení správního řízení, ze dne 15.6.2009, sepsaného 22:38 hod., vyplývá, že k osobě žalobkyně bylo zjištěno, že správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností do 29.12.2005. Dne 28.12. 2005 podala žalobkyně na oddělení cizinecké policie Praha žádost o prominutí zmeškání lhůty se žádostí o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Správní řízení ve věci žádosti bylo dne 11.1. 2006 zastaveno, z toho důvodu, že žádost byla podána v době, kdy k tomu cizinka nebyla oprávněna, protože posledním dnem pro podání žádosti byl 15.12.2005. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie zamítnuto a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.5. 2006. Žalobkyně však z území České republiky nevycestovala a dne 12.2. 2007 bylo žalobkyni uloženo Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Praha, odborem pátrání a kontroly pobytu, správní vyhoštění z území České republiky na 2 roky a byla jí stanovena doba k vycestování z území České republiky do 8.3. 2007. Žalobkyně dobu k vycestování nerespektovala a od 9.3. 2007 až do 20.2. 2009 pobývala na území v rozporu s výše uvedeným rozhodnutím o správním vyhoštění, mařila tak jeho výkon a pobývala zde také bez platného cestovního dokladu a víza. Od 21.2.2009 až do 15.6. 2009, kdy byla zajištěna policií pobývala cizinka na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyla oprávněna.

Jako účastník správního řízení byl přibrán V. P., nar. X, bytem P.7 H. ul. p. p. S. 38. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného 16. června 2009 v 0:24 hodin, účastník uvedl, že se s žalobkyní seznámil na jaře v roce 2007, po půl roce spolu začali bydlet ve společné domácnosti, uvedl, že žalobkyně nepracuje, vede domácnost; účastník řízení domácnost zabezpečuje svým příjmem. Účastník řízení dále uvedl, že jeho bývalá manželka v roce 2009 zemřela, má dvě zletilé dcery a nezletilého syna V.. Nejstarší dcera N. žije se svým přítelem v Německu, dcera P. a syn V. žijí v bytě po matce, domácnost tam vede P.. Uvedl, že P. si zatím s jeho přítelkyní do oka nepadly. S žalobkyní přemýšleli o svatbě, ale byli zatím důležitější a závažnější věci k řešení, než jejich společný život, v současné době toto téma neprobírají. Účastník uvedl, že se musí hlavně

starat o své děti. Na otázku, zda-li je mu známo, že přítelkyně na území ČR pobývá neoprávněně uvedl, že asi na podzim roku 2007 mu přítelkyně řekla, že nemá cestovní pas, protože jí ho někdo ukradl, a že dostala správní vyhoštění. S přítelkyní se bavil, že by mohla požádat o azyl, ale ona se bála tak o azyl nepožádala, poté už cestovní pas ani vyhoštění neřešili. Na otázku, co by dělal, kdyby přítelkyně musela odjet na Ukrajinu účastník uvedl, že by nemohl dělat nic, že má v České republice svojí rodinu, o kterou se musí starat, takže by na Ukrajině žít nemohl, maximálně by mohl přítelkyni občas navštívit, každopádně by spolu zůstali v kontaktu.

Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného 16. června 2009 v 3:46 hod., žalobkyně uvedla v zásadě shodné skutečnosti jako V.P., rozdíl byl pouze v odpovědi na otázku, jak by se vyvíjel vztah v případě, že by musela vycestovat na Ukrajinu, když žalobkyně uvedla, že pan V. P. by odešel na 100 % za ní, neví jestli by zůstali spolu na Ukrajině a každopádně by spolu žili dál. Na otázku, zdali má v České republice nějaké přímé příbuzné s povoleným pobytem nebo osoby blízké nebo nějaké citové vazby, které by bránily žalobkyni k vycestování, popřípadě osoby vůči níž má žalobkyně vyživovací povinnost, žalobkyně uvedla, že zde nemá žádné příbuzné má svého přítele V. P., na kterém je finančně závislá, na Ukrajinu se vrátit nemůže, protože tam nic nemá, neměla by kde bydlet, finanční prostředky na vycestování do domovského státu nemá, nemá u sebe žádné peníze na zaplacení složenky, důvodem proč nemůže jít na Ukrajinu, je ta skutečnost, že by chtěla žít se svým přítelem V..

Ve správním spise se dále nachází rozhodnutí je PČR Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 12. února 2007, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 2 roky.

Závazným stanoviskem k možnosti vycestování cizinky vydaném dne 16.6. 2009, Ministerstvem vnitra České republiky, Odborem azylové a migrační politiky, nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství žalobkyně. K rodinné situaci správního orgán uvedl, že vedení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami neznamená ještě shledání nemožnosti vycestování cizinky, muselo by se jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak nemožnost zpětné integrace v zemi původu, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu. Samotné právo žalobkyně na společný život s jejím přítelem není správním vyhoštěním popřeno, neboť oba mohou pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nepochybně nemusí být výhradně na území České republiky.

Rozhodnutím Služby cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, ze dne 16. června 2009, byla žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ve věci mezinárodní ochrany, žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno a její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 7.12. 2009, jímž bylo žalobkyně uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 3 roky, se uvádí, že u žalobkyně bylo zjištěno, že měla na území povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností do 29.12. 2005. Dne 28.12. 2005 podala na oddělení cizinecké policie žádost o prominutí zmeškání lhůty se

žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu za účelem zaměstnání; správní řízení ve věci žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo zastaveno z důvodu, že žádost byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně nebyla oprávněna, protože posledním dnem podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu byl den 15.12. 2005. Odvolacím orgánem bylo rozhodnutí potvrzeno. Z důvodu nevycestování z území a neoprávněného pobytu na území České republiky bylo žalobkyni dne 12.2.2007 uloženo správní vyhoštění na 2 roky a výjezdním příkazem byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 8.3.2007. Stanovenou dobu k vycestování žalobkyně nerespektovala, žádným zákonným způsobem si svůj další pobyt v České republice nezlegalizovala, z území nevycestovala a od 9.3.2007 až do 20.2.2009 pobývala na území republiky v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž mařila jeho výkon a dále také pobývala na území republiky bez platného cestovního dokladu a víza. Od 21.2. 2009 až do 15.6. 2009, kdy byla zajištěna hlídkou police České republiky z důvodu přestupku proti majetku pobývala žalobkyně na území republiky bez platného cestovního dokladu bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Odcizení cestovního dokladu, dle jejího tvrzení, v roce 2006 nikde neoznámila, nepodnikla žádné kroky k získání náhradního cestovního dokladu. Dále bylo zjištěno, že se dne 15.6. 2009 dopustila přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., a to tím, že v prodejně Albert na ulici Schnirchova, v Praze 7, odcizila zboží z hodnotě 39,- Kč, za tento přestupek jí byla uložena bloková pokuta ve výši tisíc korun. Podle závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobkyně vydaného Ministerstva vnitra České republiky dne 16.5. 2009, nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství žalobkyně. Žalobkyně svým jednáním nepochybně porušila ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec jen povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Vzhledem k tomu, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně udržuje trvalý vztah a žije ve společné domácnosti s panem V.P. občanem České republiky, pohlíží se na ni jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie a to ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dospěl k názoru, že závažným způsobem žalobkyně narušila veřejný pořádek na území České republiky. Při posuzování přiměřenosti dopadu do soukromého nebo rodinného života dospěl správní orgán k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života, a to zejména s ohledem na závažnost protiprávního jednání. Doba, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území ČR se správnímu orgánu jeví jako adekvátní, zejména z toho důvodu, že na území žalobkyně se nacházela bez víza, bez cestovního dokladu, mařila výkon výše uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění a dopustila se přestupku proti majetku, čímž závažným způsobem narušila veřejný pořádek.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně uvedla skutkově a právně shodné námitky jako později v žalobě.

Žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání posuzoval mimo jiné i přiměřenost uloženého správního vyhoštění porušení veřejného pořádku a porušení právních předpisů ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně se dopustila vědomého protiprávního jednání, dopustila se dále opakovaného vědomého porušení právních norem České republiky. Narušení veřejného pořádku závažným způsobem spatřuje žalovaný ve vědomém v opakovaném neoprávněném pobytu na území České republiky, kterým se žalobkyně dopustila a zároveň maření výkonu správních rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu stanovenou (v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 2. 2007) k vycestování žalobkyně nerespektovala a pobývala na území České republiky v rozporu s tímto rozhodnutím. Neoprávněný pobyt žalobkyně na

území České republiky ke dni 15.6. 2009, bez cestovního dokladu a víza, žalovaný posoudil jako opakované a úmyslné porušení právních předpisů České republiky. Žalovaný podotýká, že zneužívání práva vede k jeho znevažování a tolerance takového jednání pak omezuje vymahatelnost práva. Předmětem posouzení žalovaného byl celkový způsob jednání žalobkyně a její přístup k dodržování českého právního řádu. Popsaným dlouhodobým obcházením zákona dává žalobkyně dlouhodobě najevo svou neúctu k veřejnému právu České republiky. Vzhledem k charakteru protiprávního jednání žalobkyně, kterým se opakovaně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců, je dle názoru žalovaného dostatečně odůvodněn závěr, že žalobkyně by při svém dalším pobytu na území České republiky mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek i v budoucnu. Žalovaný dospěl k závěru, že závažnost protiprávního jednání žalobkyně plně odůvodňuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Po důkladném posouzení míry porušení právních předpisů považuje žalovaný dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území stanovenou v dále tří rok, za adekvátní s ohledem na závažnost, charakter a délku protiprávního jednání. Přihlédnuto bylo i k skutečnosti, že ze strany žalobkyně se jednalo o vědomé opakované porušení zákona o pobytu cizinců, kdy žalobkyně neučinila žádné kroky vedoucí k legalizaci pobytu na území České republiky. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, nevyplynul žádný důvod znemožňující vycestování žalobkyně do země jejího státního občanství, věc byla posouzena podle informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti, a správní orgán neshledal v případě žalobkyně žádný z důvodů znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Soukromé vazby žalobkyně na pana V. P., občana České republiky, nejsou relevantním důvodem pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu uvedeného ustanovení. Ministr vnitra České republiky pro potřeby odvolacího řízení potvrdil dne 13.4.2010 závazné stanovisko ze dne 16.6. 2009. Vztah žalobkyně s V. P., v době vydání druhostupňového rozhodnutí - manželství, byl již dostatečně posouzen ve výše zmíněném stanovisku a žalovaný správní orgán je i nadále přesvědčen, že, byť nedobrovolné, vycestování žalobkyně z České republiky do země její státní příslušnosti není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Na území žalobkyně pobývá dlouhodobě neoprávněně a zcela jistě si musela být vědoma skutečnosti, že může nastat doba, kdy bude muset toto území opustit. O této skutečnosti měl vědomost i její současný manžel. Dlouholetou snahu cizinky vyhýbat se vycestování z území České republiky nelze považovat za postupnou integraci do společností. Žalovaný neshledal žádnou skutečnost, která by měla nasvědčovat tomu, že případné odloučení cizinky a pana P. by představovalo i natolik závažný zásah do jejich vztahu, který by mohl být považován za překážku pro vycestování žalobkyně, tím méně porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Přestože žalobkyně je přesvědčena, že by ji její současný manžel následoval v případě vycestování na Ukrajinu, jak uvedla ve své výpovědi do protokolu, on jednoznačně preferuje před vztahem k ní vztah k dětem, o které se po smrti bývalé manželky musí starat a možností trvalého soužití mimo Českou republiku naprosto vylučuje. Žalovaný posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že samotná existence vztahu dané osoby s občanem České republiky stejně jako případné sdílení společné domácnosti či deklarována hloubka citů mezi posuzovanými osobami, neznamená ještě automaticky zásah ve smyslu uvedeného ustanovení. Muselo by se jednat o dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouhodobé manželství či dokonce rodinu s dětmi. K navázání vztahu mezi účastníky řízení a sdílení společné domácnosti došlo v době nelegálního pobytu žalobkyně na území, oba účastníci řízení si musely být vědomi toho, že případný společný život bude muset být po určitou dobu realizován mimo

území České republiky. Svůj dlouhodobý nelegální pobyt na území České republiky se žalobkyně snažila ospravedlnit vztahem s českým přítelem a následně manželem. Její postupná snaha využít všech zákonných možností k legalizaci pobytu na území České republiky nemůže být rozhodně považována za postupnou integraci do společnosti. Vyhýbání se tímto způsobem návratu do vlasti nemůže být v žádném případě považováno za prostředek k integraci do společnosti. Oběma manželům muselo být od začátku jejich vztahu jasné, že žalobkyně pobývá na území České republiky nezákonně a může nastat situace, kdy bude muset toto území opustit. Pokud chtějí oba žít dále spolu, mohou tak učinit v místě, kde budou mít oba legální pobyt, což nemusí být pouze na území České republiky. Vztah s občanem České republiky není důvodem, který by měl s odvoláním na mezinárodní závazky České republiky bránit jejímu vycestování z území České republiky. Dále žalovaný uvedl, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu nemohou požívat výhod povolení pobytu.

Městský soud v Praze rozhoduje ve věci podruhé poté, co jeho předchozí rozhodnutí ve věci, rozsudek ze dne 24.3.2011, čj. 10 A 129/2010-66, byl Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 6.3.2012, čj. 2 As 4/2012-44, zrušen. V novém rozhodování ve věci Městský soud v Praze přezkoumal napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního úřadu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a vázán právním názorem vysloveném v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012, čj. 2 As 4/2012-44, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24.3.2011, čj. 10 A 129/2010-66 při posuzování otázky přiměřenosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života, vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, kde se uvádí, že „ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).“ Podle tohoto rozsudku se za „vážnou újmu se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy.“ V takovém případě je ale nezbytné zkoumat intenzitu tohoto zásahu, neboť při absenci definice pojmu „rodinný život“ je jeho chápání Evropským soudem pro lidská práva poměrně široké. Je proto třeba zvážit zejména možný extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy (viz k tomu výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Městský soud dospěl k závěru, že z žalobou napadeného rozhodnutí, vyplývá, že byly podrobně zjišťovány vazby žalobkyně na území ČR, tyto byly přezkoumatelným způsobem

zhodnoceny a posouzeny, včetně uvedení důvodu, na základě kterého dospěl k žalovanému k závěru, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění na tři roky nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně. Vycházel přitom z obsahu výpovědi manžela žalobkyně vyplynulo, že před jejich seznámením v ČR pobývala žalobkyně neoprávněně, tato skutečnost mu byla známá, rovněž i fakt, že bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění i o tom, že nečinila kroky k legalizaci. Tvzení žalobkyně uváděné v žalobě a v protokolu o její výpovědi, že pečuje o manželovy dvě děti, bylo popřeno p. P. v jeho výpovědi, neboť ten uvedl, že děti žijí samostatně v bytě po matce, o domácnost pečuje zletilá dcera a pouze občas děti s žalobkyní navštěvují. Soud vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že žalovaný posoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života v souladu s důkazy provedenými v řízení a tyto žalovaný řádně vyhodnotil, neshledal proto žalobkyni vytýkaný nedostatek v zjištění skutkového stavu a přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života, posoudil shodně jako žalovaný, ve smyslu ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a dospěl k závěru, že samotná existence vztahu dané osoby s občanem České republiky i případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami, neznamená ještě automaticky zásah ve smyslu uvedeného ustanovení. Aby bylo možno na zásah usuzovat, muselo by se jednat o dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouhodobé manželství či rodinu s dětmi. V případě žalobkyně bylo prokázáno, že se o tak intenzivní vztah nejedná. Již v době navázání vztahu (dle tvrzení p. P. na jaře 2007) a sdílení společné domácnosti pobývala v ČR žalobkyně neoprávněně a bylo ji uloženo předchozí správní vyhoštění (dne 12. 2. 2007), o této skutečnosti byl tehdy zpraven i její přítel-nyní manžel. Manželství s občanem České republiky bylo uzavřeno až po vydání dalšího rozhodnutí o správním vyhoštění, napadeného touto žalobou. Soud proto konstatoval, že je oprávněný závěr žalovaného, uvedený v jeho rozhodnutí, že dlouhodobý nelegální pobyt na území České republiky se žalobkyně snažila ospravedlnit vztahem s českým přítelem a následně manželem, ale jelikož vztah občanem České republiky začal v době jejího nelegálního pobytu, její snaha využít všech zákonných možností k legalizaci pobytu na území České republiky byla oprávněně žalovaným vyhodnocena jako vyhýbání se návratu do země jejího státního občanství, a skutečně nemůže být považována za postupnou integraci do společnosti.

V rámci druhé žalobní námitky žalobkyně uváděla, že její jednání nelze posuzovat jako závažné porušení veřejného pořádku, a navíc závažnost porušení veřejného pořádku není v rozhodnutí žalovaného dostatečně zdůvodněna, čímž žalovaný porušil ust. § 68 odst.3 správního řádu. Žalobní námitku neshledal soud důvodnou, jelikož žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem a dostatečně odůvodnil svůj závěr, v čem spatřuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Uvedl, že „žalobkyně se dopustila vědomého protiprávního jednání,“ a „opakovaného vědomého porušení právních norem České republiky“ a toto porušení správních norem spočívalo „ve vědomém v opakovaném neoprávněném pobytu na území České republiky, kterým se žalobkyně dopustila zároveň maření výkonu správních rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Žalovaný uvedl, že dobu stanovenou, v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 2. 2007, k vycestování žalobkyně nerespektovala a pobývala na území České republiky v rozporu s tímto rozhodnutím. Žalobkyně pobývala neoprávněně na území od konce roku 2005. Neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky ke dni 15.6. 2009, bez cestovního dokladu a víza, žalovaný proto posoudil jako opakované a úmyslné porušení právních předpisů České republiky. Ze správního spisu vyplynuly nadto další skutečnosti potvrzující, že žalobkyně porušovala právní předpisy České republiky. Při zajištění cizinky policií v prodejně Albert, žalobkyně při projednávání přestupku uvedla o své osobě nepravé jméno, a její totožnost musela být proto zjišťována daktyloskopicky, ztrátu osobních dokladů, jak sama uvedla

v protokolu, nehlásila. Soud se přiklání k závěru žalovaného, vyjádřeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že vzhledem k charakteru protiprávního jednání žalobkyně, kterým se opakovaně a vědomě dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců, a kdy žalobkyně neučinila žádné kroky vedoucí k legalizaci pobytu na území České republiky, je dostatečně odůvodněn závěr žalovaného, že jednání žalobkyně nutno hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku, a také je tím dostatečně odůvodněna obava, že žalobkyně by při svém dalším pobytu na území České republiky mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek i v budoucnu. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný posoudil závažnost protiprávního jednání žalobkyně a míru porušení právních předpisů v souladu se zjištěným skutkovým stavem a jednání žalobkyně, v kterém spatřují správní orgány závažné narušení veřejného pořádku je dostatečně popsáno jak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tak i v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek na základě kasační námítky žalobkyně, a dospěl k závěru, že výklad pojmu narušení veřejného pořádku provedený Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 24.3.2011, již neodpovídá výkladu zastávaného v judikatuře sjednocujícím rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, který dospěl k závěru, že *„jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti“*.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud vycházel ze skutečnosti, že „správní orgány rozhodly o správním vyhoštění stěžovatelky podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že § 119 odst. 2 citovaného zákona dopadá pouze na případy vyhošťování občanů EU a jejich rodinných příslušníků, stanoví, na rozdíl od odst. 1, který se uplatní obecně, tedy u všech zbývajících osob z tzv. třetích států, pouze velmi úzce vymezený okruh důvodů, jež mohou vést k uložení správního vyhoštění cizinci. ...Tomu odpovídá také formulace důvodu uložení správního vyhoštění spočívajícího v *narušení veřejného pořádku*. Zatímco obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí v těchto případech existence *důvodného nebezpečí*, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek [srov. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona], u občana EU či jeho rodinného příslušníka zákonodárce v ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) užil výraz *„závažným způsobem narušuje“* veřejný pořádek; uložení správního vyhoštění je v těchto případech tedy podmíněno tím, že cizinec veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně, reálně narušuje. Současně je třeba uvést, že z pohledu posledně citovaného ustanovení není zákonným kritériem úvahy o možnosti správního vyhoštění otázka, zda existuje odůvodněná obava, že by stěžovatelka mohla *narušovat veřejný pořádek do budoucna*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla posuzována jako rodinný příslušník občana EU, bylo na místě zkoumat jen to, zda svým jednáním aktuálně závažným způsobem veřejný pořádek narušuje. Nadbytečná úvaha o hrozbě budoucího narušování veřejného pořádku nicméně sama o sobě nemůže způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného či rozsudku městského soudu, neboť jejich závěr o naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců stojí i na názoru o existenci důvodů v citovaném ustanovení skutečně uvedených. Pokud jde o výklad a aplikaci § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, klíčovou povahu mají pojmy *veřejný pořádek*, jakož i jeho *narušení závažným způsobem*. Tyto pojmy nejsou v zákoně o pobytu cizinců ani v jiném právním předpise legálně definovány. Jde tak o typický případ neurčitých právních pojmů, pro něž je typické, že zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit,

neboť zákonodárce vytváří správnímu orgánu prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Správní orgány jsou při jejich interpretaci a aplikaci nuceni zabývat se konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, a konkrétní obsah užitého neurčitého pojmu musejí alespoň rámcově objasnit. Přestože neurčité pojmy jsou ve velké míře bez dalšího značně nezřetelné až mnohoznačné a je nutno při jejich výkladu pamatovat na zcela individuální přístup, nelze ve srovnatelných skutkových případech dospívat při jejich interpretaci k závěrům odlišným. Splnění takového nároku je však vzhledem k výše uvedenému nesnadné, neboť výklad neurčitého právního pojmu může být značně široký. Je tedy zcela logické, že se výklad těchto pojmů zpřesňuje až na základě judikatury, v daném případě především judikatury Nejvyššího správního soudu, který se výkladu pojmu *veřejný pořádek*, jakož i *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*, v mnoha případech věnoval. S ohledem na uvedené se nicméně postupem času i judikatura zdejšího soudu v interpretaci veřejného pořádku a jeho narušování začala závažným způsobem rozcházet. Proto byla otázka výkladu tohoto pojmu pro účely zákona o pobytu cizinců (v rámci rozhodování ve věci sp. zn. 3 As 4/2010) předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát dospěl v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), k závěru, že „*jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*“. Tato interpretace však představuje stále pouze obecné kritérium posuzování možného použití výhrady veřejného pořádku a při použití § 119 zákona o pobytu cizinců je proto nutné rovněž zohlednit, že se v případě správního vyhoštění jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je podle rozšířeného senátu nezbytné dané ustanovení aplikovat „*pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu*“. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě „*není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR*“. Na druhou stranu se rozšířený senát neztotožnil ani s názorem vysloveným v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68, dle kterého je za narušení veřejného pořádku třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Rozšířený senát tak uzavřel, že při výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“ a „*závažné narušení veřejného pořádku*“ pro účely zákona o pobytu cizinců, „*je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů (...)* Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá zdejšímu soudu než v nyní projednávané věci konstatovat, že závěry správních orgánů, jakož i městského soudu, nejsou souladné s výkladem předneseným v citovaném usnesení rozšířeného senátu. Nejvyšší

správní soud k tomuto názoru dospívá především při vědomosti obdobných skutkových základů nyní řešeného případu a případu řešeného rozšířeným senátem, v němž byl rodinný příslušník občana EU vyhoštěn z důvodu opakovaného vědomého neoprávněného pobytu na území před a po ukončení řízení ve věci žádosti o azyl, maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a uvádění nepravdivých skutečností, s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu. V souladu se závěry rozšířeného senátu nelze proto bez dalšího považovat opakovaný neoprávněný pobyt na území, maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, pobyt bez cestovního dokladu a víza, případně pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku proti majetku (krádež zboží v hodnotě 39 Kč) za jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, a které by tak představovalo závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“

Další kasační námitky žalobkyně neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými, a to jak námitky týkající se okolností, za nichž byla uznána vinnou za spáchání přestupku, tak i námitky stran posouzení přiměřenosti *dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života* městským soudem. Nejvyšší správní soud dospěl ohledně této námitky k závěru, že „Skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn dostatečně; manžel stěžovatelky byl přibrán jako účastník řízení, byl vyslechnut a jeho výpověď nebyla správními orgány nikterak zpochybněna ani překroucena. Městský soud přihlédl k existenci manželství stěžovatelky s českým občanem, k tomu, že sdílí společnou domácnost, i k deklarované hloubce vzájemných citů obou manželů. S ohledem na fakt, že stěžovatelka před uzavřením manželství dlouhodobě neoprávněně pobývala na území ČR, tuto svou situaci legálními prostředky neřešila a ještě v době před uzavřením manželství ji bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, městský soud naznal, že stěžovatelce i jejímu manželovi (který o této situaci věděl) muselo být od počátku zřejmé, že právě z tohoto důvodu bude možná stěžovatelka nucena území ČR v budoucnosti nedobrovolně opustit. Tento názor považuje zdejší soud za udržitelný, a to i v kontextu zjištění, že některá tvrzení stěžovatelky, týkající se jejího rodinného života, se v průběhu správního řízení ukázala jako nepravdivá (osobní péče o děti manžela z prvního manželství, společné soužití s dětmi). Právě posledně zmiňovaná zjištění městský soud zohlednil z pohledu možné kolize vyhoštění s právem na spojování rodiny, přičemž uvedl, že vztahy stěžovatelky s dětmi jejího manžela nejsou natolik intenzivní, aby mohly být jakkoliv zasaženy stěžovatelčíným vyhoštěním. Jestliže za tohoto stavu věci městský soud uzavřel, že nebylo prokázáno, že by mezi manžely existoval natolik intenzivní vztah, který by udělením správního vyhoštění stěžovatelce mohl být vnímán jako nepřiměřený, ve vztahu k rodinnému a soukromému životu stěžovatelky, provedl tím fakticky shora zmiňovaný test proporcionality mezi oprávněnými zájmy jednotlivce (cizince) a zájmy společnosti. S těmito závěry se pak Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Namítá-li stěžovatelka v této souvislosti, že jí vyhoštění bylo uloženo i v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, jde o nový kasační důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla; proto jde, podle § 104 odst. 4 s. ř. s., o argumentaci nepřípustnou. Nabytá-li stěžovatelka z odůvodnění napadeného rozsudku dojem, že soud opřel své hodnocení věci i o názor, že manželství stěžovatelky je toliko účelově uzavřené, nelze s ní souhlasit. Správní orgány ani městský soud stěžovatelčino manželství takto nehodnotily a naopak respektovaly a přijaly její postavení rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 4 písm. b), respektive později § 15a odst. 1 písm. a), zákona o pobytu cizinců. Městský soud pouze konstatoval, že se stěžovatelka snažila ospravedlnit neoprávněný pobyt na území ČR vztahem s českým přítelem, kterého si později vzala za manžela, a že se snažila využít všech zákonných možností k legalizaci pobytu na území ČR. Toto svoje konstatování však evidentně nespojoval s důvody, na základě kterých vyhodnocoval závažnost porušení veřejného

pořádku; spíše jím jen doplnil svou úvahu o tom, že samotným uzavřením manželství s českým občanem nemohlo dojít k integraci stěžovatelky do společnosti, a to v kontextu přezkumu přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky (viz str. 9 napadeného rozsudku). Obdobně nelze stěžovatelce přisvědčit v tvrzení, dle kterého jí byl kladen k tíži rozpor ve výpovědích stran otázky, zda by ji manžel v případě jejího nuceného vycestování následoval do vlasti či nikoliv. Tuto skutečnost totiž městský soud zmínil pouze v části, ve které shrnuje obsah napadeného rozhodnutí žalovaného; ve vlastní právní argumentaci ji (na rozdíl od žalovaného) výslovně nehodnotil a rozhodně ji nepřičítal k tíži stěžovatelky. V tomto ohledu stěžovatelka ostatně v žalobě ničeho netvrdila, a proto se nyní jedná o skutečnost, ke které Nejvyšší správní soud, podle § 109 odst. 5 s. ř. s., nemůže přihlížet. Stěžovatelka konečně, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., namítala, že městský soud náležitě nezduvodnil důvody jejího vyhoštění a vycházel jen z neopodstatněných tvrzení žalovaného. K tomu postačí jen stručně uvést, že napadený rozsudek je ve všech směrech dostatečně odůvodněn a městský soud vycházel ze skutečností uvedených ve správním spise.“

Městskému soudu v Praze vázanému právním názorem Nejvyššího správního soudu který uvedl, že v případě žalobkyně „nelze proto bez dalšího považovat opakovaný neoprávněný pobyt na území, maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, pobyt bez cestovního dokladu a víza, případně pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku proti majetku (krádež zboží v hodnotě 39 Kč) za jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, a které by tak představovalo závažné narušení veřejného pořádku“ nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení spočívající v nedostatku odůvodnění skutečností, z nichž vyplývá závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., a přestože žalobkyně měla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených, neboť ji žádné náklady v tomto řízení nevznikly.

Ve třetím výroku tohoto rozsudku soud rozhodl o odměně ustanoveného zástupce, když přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání kasační stížnosti) po 2.100 Kč, k tomu dvakrát režijní paušál po 300 Kč. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tak činí 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty, již je ustanovený zástupce plátcem, ve výši 960,- Kč. Celkem tedy náleží ustanovenému zástupci částka 5.760,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu